

Елин Пелин

Кошмар

Адско слънце пече над широкото поле. Там морни работници, пръснати из златните ниви, усилено жънат. Кървав пот капе от челата им и прави червени дири по бодливото стърнище. Неиде екват дружни момински гласове и над полето, като тих ек от медни звънци, се залюлява тъжна песен, тъй тъжна, че ти се струва да е надгробен припев.

Из пътя между нивите бавно отива към гробищата малко, бедно погребално шествие. Пред него върви шишкав поп и пее провлечено, монотонно и безучастно с дрезгавия си глас. След него четирима боси и гологлави селянци, със сърпове, закачени на пояс, носят ковчега с мъртвеца. Две крачки след тях върви самичка млада, изпита, но красива мома, с големи насълзени очи, съсипана от скръб, цяла облечена в черни дрехи.

И никой друг.

Шествието върви бавно. Попът все тъй безучастно и монотонно пее тъжна погребална песен. Босите крака на носачите ровят дребния пясък из пътя и вдигат облак от златен прах.

Песните в порето замлъкват.

Жътварите около пътя прекъсват работата си, изправят се, кръстят се и дълго и тъжно гледат печалното шествие.

– Кой е починал, братя? – питам аз.

– Ти, ти, учителю!

Студени тръпки побиват тялото ми.

– А коя е тая нажалена мома, която ме придружава с плач?

– Твоята несрета, учителю...

Едничка тя – моята несрета – ме придружаваше до гроба.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5750>]